



Παναγιώτης Μαυροειδής

1. Υπάρχουν πολλών ειδών “δεξιοί”. Είναι οι αστοί με συνείδηση των συμφερόντων τους και με ικανότητα αλλά κυρίως θράσος να τα επιβάλουν (με βία και πειθώ), παρουσιάζοντάς τα ως συμφέροντα όλης της κοινωνίας. Είναι οι μικροί και μεσαίοι αστοί, οι “δεξιοί” καλαμαράδες και στρατευμένοι διανοούμενοι των αστών, που γνωρίζουν συχνά την αλήθεια και ότι οι αστοί και οι ίδιοι λένε παραμύθια, αλλά το κάνουν διότι πληρώνονται, έμμεσα ή άμεσα. Ζουν παρασιτικά με τιμές και δόξες, όντας όμως στην ουσία σφουγγοκωλάριοι. Υπάρχει ωστόσο και η τεράστια σιωπηρή πλειονότητα των λαϊκών “δεξιών” ανθρώπων. Αυτοί πάντα ζουν ένα δράμα. Είναι συντηρητικοί, με την έννοια ότι “κοιτάζουν τη δουλίτσα τους”. Ελπίζουν στο βόλεμα και το ξεροκόμματο, γνωρίζοντας όμως ότι είναι ο τελευταίος τροχός της αμάξης που ταίξονται με ψέματα, αλλά και πρέπει να δώσουν την ψήφο τους και γενικά να γυαλίσουν παπούτσια.

2. Υπάρχουν όμως και πολλών ειδών “αριστεροί”. Υπάρχει η αστική “αριστερά”, δηλαδή αυτή που ρητά ή ανομολόγητα έχει αποφασίσει ότι δεν υπάρχει εναλλακτική προς τον καπιταλισμό, παρά μόνο διαφορετικές εκδοχές του τελευταίου, διαλέγοντας κατά περίπτωση ή κατά συρροήν το δημοκρατικό, ειρηνικό, παραγωγικό, οικολογικό, φεμινιστικό και γενικά τον ενάρετο καπιταλισμό. Άσχετο αν και αυτόν δεν μπορούν να τον ξεχωρίσουν από τον αδηφάγο, αυταρχικό, ρατσιστικό, Τραμπικό ή τεχνοφουδαρχικό. Για συντομία, στην Ελλάδα εκπρόσωπος (όχι μοναδικός) αυτής της αριστεράς είναι ο Τσίπρας και η ΕΛΑΣ (όχι αυτή με τα δακρυγόνα, η άλλη). Υπάρχει η ρεφορμιστική (στα λόγια ή /και στην πράξη) αριστερά, που τάσσεται υπέρ της ανατροπής του καπιταλισμού στον παρελθόντα χρόνο (τιμώντας την ιστορία των κοινωνικών σοσιαλιστικών αντικαπιταλιστικών επαναστάσεων) καθώς και στον μέλλοντα χρόνο, αλλά όχι στον σημερινό, ενεργό, πολιτικό χρόνο, διότι “δεν είναι ώριμες οι

συνθήκες”. Τυπικός εκπρόσωπος το ΚΚΕ. Υπάρχει πάντα ωστόσο και η επαναστατική αριστερά. Δεν είναι γενικά η “αριστερά των κινημάτων”, ούτε μόνο των μεγάλων και αλέκιαστων “οραμάτων” παντός καιρού, αλλά η αριστερά της επαναστατικής κομμουνιστικής πολιτικής. Αυτή που δεν μετριέται, μόνο και κυρίως, σε μια στιγμή που η ιστορία θα της ζητήσει ραντεβού και θα της δείξει τα Χειμερινά Ανάκτορα για να τα καταλάβει, αλλά θέτει πάντα την ανάγκη της ανατροπής, τους πολιτικούς στόχους που ανεβάζουν τη συνείδηση και ανάβουν τις φωτιές, τα ανεξάρτητα όργανα εργατικής και λαϊκής πάλης.

3. Η Ιστορία, στη μεγάλη κλίμακα, έχει οριστεί από την επαναστατική τάση για κοινωνική αλλαγή και την επαναστατική αριστερά, ακόμη και όταν αυτή δεν ήταν πλειοψηφική. Αυτή που συγκροτείται γύρω από την ιστορική κόκκινη κλωστή κάποιου Σπάρτακου, Ροβιεσπέρου, Λένιν, Λούξεμπουργκ Βελουχιώτη ή Τσε Γκεβάρα. Αυτών που δεν κοιτούν αιώνια τον Γόρδιο Δεσμό φιλοσοφώντας, αλλά τολμούν να τον κόψουν και να φέρουν τον κόσμο ανάποδα.

Αν δεν υπήρχαν ο Λίμπκνεχτ και η Ρόζα (και ας είχαν τραγικό τέλος), αν δεν υπήρχε ο Λένιν και η αριστερά του Τσίμερβαλντ (και ας γέμιζαν μόνο δύο άμαξες) δε θα υπήρχε Ρωσική επανάσταση και Κομμουνιστικό κίνημα. Αν δεν υπήρχε Βελουχιώτης (και ας καταδικάστηκε από το ΚΚΕ), αν δεν υπήρχε Πέτρουλας και οικοδόμοι που ξήλωναν πεζοδρόμια το 1964, αν δεν υπήρχαν κάποιοι άμυαλοι, βιαστικοί και “δογματικοί” ως μειοψηφίες σε όλες τις αριστερές επί χούντας, όχι μόνο δε θα υπήρχε ΔΣΕ και Εξέγερση Πολυτεχνείου, αλλά δε θα υπήρχε καμία μαζική οργάνωση οποιασδήποτε αριστεράς σήμερα. Και με σιγουριά δε θα υπήρχε ούτε καν το ΚΚΕ σήμερα (παρά κάτι σαν ΑΚΕΛ), αν δεν υπήρχαν το 1989 κάποιοι σαν τον Γράψα, τον Κάππο, τον Τζιαντζή, το Σκαμνάκη ή το Δεσύλλα.

4. Υπάρχει όμως και ο μεγάλος λαός της αριστεράς, όπου συζητούνται όλα αυτά και γίνονται πολιτικές επιλογές με αυτό ή το άλλο κριτήριο. Όλοι και όλες διαλέγουν μια κάποια “αριστερά”, αλλά στην πράξη, πάντα τους ενδιαφέρει και τους επηρεάζει τι γίνεται στις άλλες “αριστερές”, ακόμη και στις ψευδεπίγραφες. Πολύ περισσότερο που, αυτός ο “λαός της αριστεράς”, θέλοντας και μη, συζητάει με την πλειονότητα του “δεξιού” λαϊκού κόσμου. Στην ίδια δουλειά δουλεύουν, στο ίδιο λεωφορείο μπαίνουν, στο ίδιο πανηγύρι του χωριού ή οικογενειακό τραπέζι. Και έχει σημασία τι “αποσκευές” έχει κανείς σε αυτό το ταξίδι του αιωνίου διαλόγου...

5. Όλη η πορεία του ΣΥΡΙΖΑ λοιπόν, δεν αφορά μόνο τον ΣΥΡΙΖΑ των 7-8 βουλευτών, τον Πολάκη ή τη Δούρου (ή τον Κουβέλη και τη Ρεπούση, που μπήκαν στην Πολιτική Γραμματεία, ήμαρτον!). Ούτε μόνο την ευρύτερη εκφυλιστική, προσωποκεντρική, παραγοντίστικη και

πάντα δεξιόστροφη πορεία όλων των παραφυάδων του παλιού ΣΥΡΙΖΑ (Πλεύση, ΝΕΑΡ, ΛΑΕ, ΜΕΡΑ25, Κασελάκηδες κλπ). Η συζήτηση εμπλέκει και τον ευρύτερο κόσμο. Εμείς οι άνθρωποι της “σεχταριστικής” για πολλούς αριστεράς και άλλοι αριστεροί και κομμουνιστές που δε μάσησαν ποτέ με τα ευκολάκια της “αριστερής κυβέρνησης Τσίπρα Καμένου”, δεν σηκώνουμε τους ώμους μας αδιάφορα για τα τεκταινόμενα. Όχι επειδή συμπονούμε κάποιους στην κατάντια τους, αλλά διότι μας ανησυχεί όταν βλέπουμε, όχι τα τέρατα της ΝΔ, αλλά το δεξιό λαϊκό κόσμο να βρίσκει άλλοθι για την υποταγή του και να ηρεμεί τη συνείδησή του λέγοντας “ε, την είδαμε και την αριστερά, μια ξεφτίλα και μισή”.

6. Ο Παύλος Πολάκης μετά το εξευτελιστικό προσκύνημα Φάμελου στον Τσίπρα, σήκωσε τη σημαία της “σωτηρίας της τιμής του ΣΥΡΙΖΑ”. Έφαγε πόρτα στους βουλευτές και στο ανώτερο στελεχιακό δυναμικό και αυτό δεν είναι τυχαίο. Δεν είναι όμως αυτό κυρίως που πρέπει να επισημάνουμε, αλλά να σταθούμε σε αυτά που είπε στην τελευταία Κεντρική Επιτροπή του ΣΥΡΙΖΑ. Είναι κάτι παραπάνω από φανερό ότι δε φαίνεται καθόλου να προβληματίζεται από την όλη εξέλιξη της πολιτικής πορείας του ΣΥΡΙΖΑ, ούτε για τις τραγικές της συνέπειες στη διαμόρφωση των πολιτικών συσχετισμών και τη μετατόπιση του άξονα συζήτησης μέσα στον κόσμο. Ο ΣΥΡΙΖΑ προσέφερε ανεκτίμητη υπηρεσία σε αυτό που σήμερα, ως δεύτερος, παρουσιάζει ως μεγάλο ζητούμενο ο Μητσοτάκης και η ΝΔ: πολιτική σταθεροποίηση, όχι σε οποιοδήποτε σύστημα αναφοράς, αλλά ακριβώς στην πολιτική σταθεροποίηση στο μνημονιακό βύθισμα που είχαν κάνει οι κυβερνήσεις ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, ΛΑΟΣ, ΔΗΜΑΡ πριν. Αλλά προσέφερε και ανεκτίμητη υπηρεσία στην αστική, ευρωενωσιακή και ΝΑΤΟϊκή πολιτική από τη θέση της αντιπολίτευσης. Ο ΣΥΡΙΖΑ όλων των εκδοχών, πλειοψηφίας και μειοψηφίας, φευγάτων και μη, έχοντας αφετηρία την υπεράσπιση της πολιτικής της δικής του κυβέρνησης, μοιραία, στα καίρια ζητήματα, είχε ακραία συναίνεση και συγκάλυψη της πολιτικής της ΝΔ. Αυτή η συζήτηση πρέπει να γίνει και όχι η κουραστική και αποκρουστική αντιπαράθεση όπου παρελαύνουν ονόματα προσώπων, ομάδες, μεταβαλλόμενες συμμαχίες και ίντριγκες.

7. Ο Πολάκης, ενώ λέει διάφορα πράγματα που θυμίζουν τον παλιό ΣΥΡΙΖΑ της αριστερής δημαγωγίας, δεν αγγίζει τα μεγάλα θέματα της αστικής πολιτικής. Αυτά που ονομάζει προγραμματικούς “πυλώνες”, δεν είναι πυλώνες αλλά (όντως σημαντικά) στοιχεία ΠΑΝΩ στους ίδιους πυλώνες που στηρίζεται η πολιτική της ΝΔ. Η (μισο) δημόσια ΔΕΗ, μέσα στο πλαίσιο του Χρηματιστηρίου Ενέργειας και με τους άλλους ιδιώτες παρόχους ενέργειας στη θέση τους, σαν ιδιωτική θα δουλεύει. Άλλο πράγμα αυτό και άλλο ο στόχος για μια 100% δημόσια επιχείρηση ενέργειας και κατάργηση Χρηματιστηρίου Ενέργειας. Το ίδιο βέβαια και η Εθνική Τράπεζα αν γινόταν (μισο) δημόσια με αξιοποίηση των μετοχών του δημοσίου. Πολύ περισσότερο, κοινωνικές πολιτικές σε παιδεία, υγεία, κατοικία, εργατικούς μισθούς χωρίς

ανατροπή των δεσμεύσεων στο Δημοσιονομικό Σύμφωνο της ΕΕ και την πορεία προς την Πολεμική Οικονομία, δεν μπορούν να υπάρξουν.

8. Ο Παύλος Πολάκης έχει σήμερα αρνητική εκτίμηση για τον Τσίπρα, τον Κασσελάκη, το Φάμελο και άλλους. Συχνά λέει και βαριές κουβέντες. Γιατί όμως αλήθεια στο παρελθόν ήταν τόσο εύκολη η ταύτιση μαζί τους, συχνά και φανατική; Δεν ήταν θέμα λάθους εκτίμησης. Την απάντηση στην ουσία την έδωσε ο ίδιος στην ίδια ομιλία στην Κεντρική Επιτροπή του ΣΥΡΙΖΑ : Το καθοριστικό κριτήριο, κατά τον Πολάκη, είναι ο στόχος για κυβερνητική εξουσία! Με το κριτήριο αυτό, μη ξεχνιόμαστε, ο ΣΥΡΙΖΑ έκανε κυβέρνηση ακόμη και με τον ακροδεξιό Καμένο και τους ΑΝΕΛ! Ναι, η κυβέρνηση ήταν αυτοσκοπός και ανεξαρτήτως προγράμματος. Ξεχνώντας μάλιστα ότι η αστική κυβέρνηση, ειδικά στο σημερινό καπιταλισμό, είναι ΤΜΉΜΑ του αστικού κράτους, κρίκος υλοποίησης της ευρύτερης αστικής πολιτικής. Η αριστερά βεβαίως πρέπει να έχει στόχο συνολικής εξουσίας, με ανατροπή της αστικής εξουσίας και όχι απλά ρόλου σε αγώνες. Όμως, ο εγκλωβισμός αυτού του στόχου σε απλή διεκδίκηση κυβερνητικού ρόλου, δεν είναι απλά “μισή δουλειά”, είναι η ακύρωση του στόχου εξουσίας της αριστεράς. Είναι η γελοιοποίησή του...

9. Δεν είναι καθόλου τυχαίο που τμήματα της αστικής τάξης στηρίζουν ανοιχτά τον Τσίπρα, όχι απαραίτητα για να κάνει κυβέρνηση, αλλά για τη σταθεροποίηση του αστικού πολιτικού συστήματος. Η συζήτηση περί “προδοσίας”, δεν είναι ο καλύτερος οδηγός για πολιτικά συμπεράσματα.

10. Ο εκφυλισμός του ΣΥΡΙΖΑ, δεν αποτελεί κάποια εξαίρεση στην πορεία αυτού του τύπου αστικής ή μικρό-αστικής αριστεράς; Τι απέγιναν οι Podemos στην Ισπανία, το Μπλόκο της Αριστεράς και το ΚΚΠ, μετά την συγκυβέρνηση με τα Σοσιαλιστικά Κόμματα; Τι απέγινε ο Ρέντσι στην Ιταλία; Σε συνθήκες όπου η αστική πολιτική “ριζοσπαστικοποιείται” και παίρνει καθαρά τη μορφή Τραμπ, Μερόνι, Λεπέν, Afd κλπ, η αστική αριστερά πετιέται σαν στυμμένη λεμονόκουπα. Ζητούμενο είναι η αντίστοιχη ριζοσπαστική, επαναστατική μετατόπιση της αριστεράς. Η Κομμουνιστική Απελευθέρωση και η ANTAPΣΥΑ για αυτό παλεύουν.